

ליל שבת קודש פרשת בלק תשס"ז

בליל שבת קודש, ביבנאל עיר ברסלב, בסעודה ראשונה, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק ב' סי' א' המדבר מקדושת השלש רגלים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), יש שלש מדות שהם מחריבי ירושלים, דהיינו הלב, היינו שמפסידין היראה התלויה בלב, והשלש מדות הם תאוות ממון ותאוות אכילה ותאוות משגל, כי שלש מדות אלו הם בלב, ועל כן מפסידים היראה שבלב, ובכל רגל משלש רגלים נתתקן מדה אחת משלש מדות אלו, על כן צריכין לזהר מאד בכבוד יום טוב, ולקבל השלש רגלים כראוי, כי בפסח נתתקן תאוות ממון, ובשבעות תאוות משגל, ובסוכות תאוות ממון וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר עבודת האדם בזה העולם הוא, להתגבר על יצרו ולתקן את כל התאוות העוליים על לבו, כי יצר לב האדם רע מנעוריו, והתאוות רעות מתגברים עליו מנערותו, שהם ג' תאוות הנ"ל, תאוות ממון, תאוות אכילה, ותאוות ניאוף, שהם כלליות כל התאוות רעות, והם רוצים להפסיד היראה שבלב האדם, כי כשמכניס כל ראשו ברדיפה אחר הממון והכסף, קשה לו מאד, לצמצם לבו לעבודת השם יתברך, כי כל מוחו ודעתו עסוק במחשבת ממון, וקשה לו מאד לחשוב מעבודת השם יתברך, וכן כשלהוט אחר אכילה ושתייה, ואוכל ושותה כמו זולל וסובא, קשה לו מאד להכניס דעתו ביראת השם, כי תמיד חושב מה יש לו לאכול בסעודה הבאה, ובמה ימלא את בטנו, ואין יראת השם נוגע בלבו, וכן כשמוחו ודעתו בתאוות ניאוף רחמנא ליצלן, אזי אי אפשר לו לקלום השגות אלקות כלל, כי לבו מטונף כמו בית הכסא, ואי אפשר להבין יראת ה' כלל, אבל כשיש לאדם שכל, אזי יודע שבאמת אין שום תאוה בעולם כלל (שחות הר"ן סי' נ"א), כי יכולים להכניע כל התאוות ולהשתמש עמהם לשם שמים.

כי הנה בוודאי צריכין ממון וכסף, כדי לקנות מצוות, ולקיים את רצון השם יתברך, ולכן הממון של איש הישראלי חשוב ויקר מאד, והם גוונין נהורין (ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ה), כי כשיש ליהודי כסף וממון, וקונה בהם מצוות, ומחנך בניו לתלמוד תורה, וקונה מאכלים כשרים וכו', אזי כל ממונו נתתקן ונחשב כמו כסף צדקה, ולכן הממון

בשורשה הוא דבר גבוה מאד, וכשאדם יודע מה לעשות עם ממונו, אזי אין לו תאוות ממון כלל.

וכן באכילה ושתיה, כשיש לאדם שכל אזי אין תאוה כלל, כי בוודאי צריכין לאכול ולשתות, כדי להיות חזק ובריא לעבודת השם יתברך, וכן יש זמנים הרבה שהיא מצוה גדולה לאכול ולשתות, כמו בשבתות ובימים טובים ושאר סעודות מצוה, נמצא שבוודאי אכילה ושתיה היא עבודה גדולה, רק העיקר הוא מחשבת אדם, אם אוכל לשם שמים, אזי אין תאוות אכילה כלל, אבל אם חושב למלאות בטנו, אזי נתהפך לו לתאוה, ועל כן העיקר לחפש את ה' יתברך בתוך אכילתו, ולכוון לעבוד אותו יתברך על ידי אכילתו, ואזי אין שום תאוה כלל.

וכן הוא בענין משגל, בוודאי צריכין להתחתן ולהוליד ילדים, והיא המצוה ראשונה שבתורה פרו ורבו וגו', ואם האדם מתחתן לשם שמים, ומתנהג בקדושה כראוי, אזי אין שום תאוה כלל, אבל אם אינו רוצה להתחתן, וגם ממלא מוחו ודעתו עם מחשבות זרות והרהורים רעים רחמנא ליצלן, ואינו שומר על עיניו, אזי נתהפך לו לתאוה גמורה רחמנא ליצלן, וזה מפסיד ממנו היראה שבלב, ולכן העיקר למצוא את הקדוש ברוך הוא בכל מעשיו, ואזי יזכה לצאת מתחת ידי התאוות.

וזהו מה שרביז"ל מגלה לנו, שעל ידי השלש רגלים זוכין לצאת מכל הג' תאוות, כי כל אחד מהג' רגלים מגלה ומפרסם את אמתת מציאותו יתברך, שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ומיד שאדם זוכה לדעת מאמתת מציאותו יתברך, ממילא מתבטל אצלו כל התאוות רעות, כי בפסח יצאו ממצרים, וקיבלו ממון רב בבזת מצרים ובבזת הים, אבל היה בבחינת "וישאילום", ואמרו חכמינו הקדושים (ברכות טז) בעל כרחם, כי מיד שיצאו ממצרים, והרגישו אלקותו יתברך החופף עליהם ומקרב אותם לעבודתו, לא עשה הממון אצלם שום רושם כלל, וידעו שכל תכלית הממון הוא רק לעבוד בה את השם יתברך, וכמו שהקימו אחר כך את המשכן עם הכסף והזהב שהוציאו ממצרים, וכן בחג השבועות נתתקן תאוות ניאוף, כי כשאדם זוכה לקבל את התורה, ולהכניס עצמו בתוך התורה, זה שומר אותו ממחשבות זרות ומהרהורים רעים, וכמו שאומר הרמב"ם (הלכות איסורי ביאה פרק כ"א הלכה כ"ב) שאין מחשבות ניאוף מצויים אלא בלב פנוי מן החכמה, עיין שם, וכן בחג הסוכות נתתקן תאוות אכילה, כי אי אפשר לאכול בכל מקום שירצה, רק צריכין לאכול בתוך הסוכה, שהיא צלא דמהימנותא, ואזי כל אכילתו נכלל בתוך הקדושה, נמצא שעל ידי קדושת השלש רגלים, נכנס בלב אדם דעת דקדושה, לידע שבאמת אין שום

תאוות כלל, ומכל התאוות יכולים לעבוד את השם יתברך, ולכן אשרי מי שזוכה לקבל את השלש רגלים בקדושה גדולה, ולהמשיך על עצמו הדעת היוצא מהשלש רגלים על כל השנה כולה, כי אז יזכה לעבוד את השם יתברך עם כל הכוחות שיש בקרבו, ויתענג על נועם זיוו השכינה בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר כ"ב) ויפתח ה' את פי האתון ותאמר לבעלם מה עשיתי לך כי הכיתני זה שלש רגלים, ופירש"י, רמז לו, אתה מבקש לעקור אומה החוגגת שלש רגלים בשנה, ולכאורה יפלא, למה הזכירה האתון דייקא הזכות של השלש רגלים, שיגינו על נשמות ישראל מקללת בלעם הרשע, ולא שאר מצוות התורה? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה בלעם הרשע בעוצם מזמאתו, רצה להגביר כל התאוות רעות על נשמות ישראל חם ושלום, ולהכשיל אותם בתאוות ממון, אכילה ושתייה, וניאוף רחמנא ליצלן, וכמו שמצינו שהוא היה משוקע בהם ביותר, וכמו שכתוב, (במדבר כ"ד) אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב וגו', (במדבר רבה פרשה כ' ס' י') מלמד שהיה נפשו רחבה, והיה להוט אחר הממון, וכן היה שקוע מאד בניאוף, וכמו שכתוב (במדבר כ"ב) ההסכן הסכנתי וגו', ודרשו חכמינו הקדושים (סנהדרין ק"ה:) שהיה עושה מעשה אישות עם אתונו רחמנא ליצלן, וכן מצינו אצלו תאוות אכילה, וכמו שכתוב (במדבר שם) ויזבח בלק בקר וצאן וישלח לבלעם ולשרים אשר אתו, ובלעם בעוצם מזמאתו, חשב להמשיך תאוות אלו על נשמות ישראל חם ושלום, ועל זה אמר לו אתונו, מה עשיתי לך כי הכיתני זה שלש רגלים, היינו איך אתה רוצה לעקור אומה החוגגת שלש רגלים, הלא השלש רגלים ממשיכים קדושה גדולה עליהם, ומוציא אותם מן השלש תאוות הנ"ל, ולכן בוודאי לא תוכל להם, והבן.

והנה אבי מורי זי"ע (בספרו "מנחת זאב" על התורה), מפרש הענין, על פי הקדמה מהרה"ק רבי מנחם מענדיל מרימנוב זי"ע, שמעודת מצוה, ואכילה בקדושה, מסוגל מאד להכניע את האויב והשונא, והרמז בפסוק (תהלים כ"ג) תערוך לפני שולחן נגד צוררי, שעל ידי שולחן ומעודה בקדושה, מכניעין את האויב והצורר העומד כנגדן, והנה בשלש רגלים יש מצוה מיוחדת לאכול בשר ולשתות יין, ולכן על ידי קדושת הג' רגלים, מכניעין את בלעם הרשע, שהוא הצר הצורר את ישראל, ומבטלים את מזמאתו לגמרי, עד כאן תוכן דבריו הקדושים, והנה דבר זה עולה בקנה אחד עם דברי רביז"ל הנ"ל, כי עיקר הסעודות דקדושה, המכניעים את השונאים, הם סעודות שבת קודש, וכמבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוה"ן חלק א' סי' נ"ז) ששבת נקרא על שם שמשכיית

אויב ומתנקם על ידי אכילת שבת, עיין שם, והנה הג' סעודות של שבת הם כנגד הג' אבות אברהם יצחק ויעקב כמוכא בזוהר (יתרו פ"ח:), והם מכוונים כנגד השלש רגלים פסח שבועות וסוכות, ולכן בכח אכילת שבת קודש, ממשיכים הקדושה הגדולה של השלש רגלים, המכניעים את כל התאוות רעות, וממילא מבטלים מזמאתו של בלעם הרע מן העולם, ומכניעים אותו לגמרי.

זוה מה שמצינו אחר כך בדברי בלעם הרשע שדיבר בשבח קדושת ישראל, מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל, ופירש"י, שראה שאין פתחיהן מכוונים זה כנגד זה וכו', שהוא עוצם קדושת ישראל ששומרים עצמם מכל מיני שמץ של תאוה, ואינם מסתכלים במה שאינו שייך להם, ומוכא בספר הקדוש "נועם אלימלך", בשם חז"ל, שזוה הברכה היחידה שנשאר לישראל מברכותיו של בלעם, עיין שם, כי מברכותיו של בלעם יודעים מה היה רוצה לקללם, היינו בעוצם מזמאתו ובפגם ראות עיניו, שהיה שתום העין רחמנא ליצלן, אבל קללותיו נהפכו לברכות, ונשמות ישראל המשיכו על עצמם קדושת השלש רגלים, ועל ידי זה הכניעו אותו לגמרי, והשם יתברך יזכינו להמשיך על עצמו קדושה וטהרה אמיתית, ולראות בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת בלק תשס"ז

בשבת קודש בבוקר ביבנאל עיר ברסלב בקידושא רבא דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מהו' בעטלירם מיום ו' דף תקי"ד, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, אחד התפאר שיש לו כח כזה בידיו, כשיש רוח סערה הוא יכול לעכבו בידיו, ולעשות בידיו לרוח משקל, שיהיה הרוח במשקל כראוי, שאלתי אותו: איזה רוח אתה יכול לאחוז בידך? כי יש עשרה מיני רוחות, השיב: רוח פלוני, אמרתי לו: אם כן, אין אתה יכול לרפאות את הבת מלכה, כי אינך יכול לנגן לפניה כי אם ניגון

אחד, כי יש יוד מיני נגינה, והנגינה היא הרפואה שלה, ואתה אינך יכול לנגן כי אם ניגון אחד מהעשרה הנ"ל, כי הנה הרוח סערה הוא הבלבול שבמוח שנעשה על ידי פגם הדיבור, וכמו שכתוב (תהלים קמ"ח) רוח סערה עושה דברו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ח), כי כשאדם מפקיר את דיבורו פיו, ומדבר כל העולם על רוחו, זה בורא רוח סערה בתוך מוחו, וכל מוחו ודעתו מבלבל לגמרי, והצדיק האמת שהוא משמח נשמות ישראל, יש לו כח כזה בידיו, להמשיך להם שמחה אמיתית, עד שיבטל הרוח סערה לגמרי, אבל צדיקים אחרים שאין להם רק ניגון אחד, אינם יכולים לרפאות הבת מלכה, כי אינם יכולים להכניע רק רוח סערה אחד, אבל הצדיק האמת, שהוא רביז"ל, יש לו הכח של כל העשרה מיני נגינה, שזהו ענין התיקון הכללי שגילה רביז"ל, שהוא תיקון גמור לפגם הברית, והוא השמחה שרביז"ל מכניס בכל מקורביו, כי השמחה שומר אדם מפגם הברית (ליקוטי מוהר"ן חלק סי' קס"ט), והם הלימודים של הצדיק האמת, שהם לימודי אמונה ששומרים האדם מכל רע, וזהו הנאמר אצל פנחס, (במדבר כ"ה) ויקח רמח בידו, ואיתא בתיקונים (תיקון כ"א מ"ב) שהם הרמ"ח תיבות של קריאת שמע, שהיא האמונה, ויקח "בידו" דייקא, כי הוא ענין הבעמליר הקדוש שמכניע הרוח סערה "בידו", וכמו שעשה פנחס, שהכניע הרוח סערה של ניאוף שהיה שורה אז, וביטל אותה לגמרי, והשם יתברך יזכינו לתקן הרוח סערה הרוצה להתגבר עלינו ולהכניע אותה לגמרי, עדי נזכה לראות בגאולתנו וישועתנו של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן

סעודה שלישית פרשת בלק תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, ביבנאל עיר ברסלב, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ה' המדבר מאמונה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), העיקר היא אמונה, וצריך כל אחד לחפש את עצמו ולחזק את עצמו באמונה, כי יש סובלי חולאים שיש להם מכות מופלאות, והם סובלים רק בשביל נפילת האמונה, כי כל הרפואות תלויים באמונה וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מזהרא"ש נ"י, כי אצל רביז"ל, היה העיקר אמונה, וכמו שאמר (שיחות הר"ן סי' ל"ג) שאצל העולם אמונה הוא דבר פשוט, אבל אצלי העיקר היא אמונה, עיין שם, וכל העבודות, וכל התורות, וכל התפילות שאדם עושה, צריכין להביא אותו לידי אמונה, וכמו שכתוב (תהלים ק"ט) כל מצוותיך אמונה, וצריך להתייגע ולטרוח בעבודת השם יתברך, עד שיזכה לאמונה ברורה ומזוככת, ולהכיר שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ואזי יתבטל ממנו קליפת הליצנות שהיא אבי אבות הטומאה, וכמו שכתוב (משלי ג') אם ללצים הוא יליץ, ודרשו על זה חכמינו הקדושים (יומא ל"ח:) הבאה לטמא פותחין לו, כי הליצנות היא פתח הטומאה רחמנא ליצלן, והכל בא מנפילת האמונה, כי מי שיש לו אמונה, ורואה את אמיתת מציאותו יתברך המסבב אותו תמיד, לא יעשה שום ליצנות, ולא יעיז פניו בצדיקים, כי הצדיקים מלמדים אותנו את דרך האמונה, ובלי אמונת צדיקים אי אפשר להגיע אל אמונה בהשם יתברך, וכמו שכתוב (שמות י"ד) ויאמינו בה' ובמשה עבדו, ודרשו חכמינו הקדושים (מבילתא בשלח) שכל המאמין ברועה ישראל, כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם, ולכן כל זמן שיש לאדם אמונת צדיקים, יזכה לאמונה בהקדוש ברוך הוא, אבל מיד שמולול באמונת צדיקים, אזי יבוא לידי כפירות ואפיקורסות רחמנא ליצלן, ויאבד אמונתו בה', ואז יעבור עליו כל מיני חלאים רעים רחמנא ליצלן, כי המחלה הכי קשה היא מחלת הרעיון, וכמו שדרשו חכמינו הקדושים (ירושלמי שבת ע"ה:) והסיר ה' ממך כל חולי, זו הרעיון, היינו הדמויונות ששוכרים את האדם לגמרי, והכל בא רק מחמת חסרון אמונה, כי מי שיש לו אמונה ברורה בהקדוש ברוך הוא, אין שולט בו כל הרעיונות והדמויונות של הבל, ולכן אשרי הזוכה להתחזק מאד באמונת חכמים, וממשיך מהם אמונה בהקדוש ברוך הוא, כי על ידי זה יזכה לעלות מעלה מעלה במעלות האמונה הקדושה, ולהכלל בו יתברך לגמרי, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מזהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר כ"ה) והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל אחיו את המדינית לעיני משה ולעיני כל עדת בני ישראל וגו', ויש להבין, למה מוזכר כל אחד בנפרד, "לעיני משה ולעיני כל עדת בני ישראל", אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי מיד שפגם באמונת חכמים, שזהו, "לעיני משה", ממילא בא אחר כך לפגום "לעיני כל עדת בני ישראל", כי זמרי פגם מאד במדת הליצנות שהיא פתח הטומאה, וכדאיתא במדרש (תנחומא בלק) ללמדך שלא חלק כבוד לשמים ולא לבריות, ועליו נאמר (משלי כ"א) זד יהיר לץ שמו, כי בא בליצנות ובחוצפה נגד משה רבינו, ואמר זו מותרת או אסורה, ואם תאמר אסורה, בת יתרו מי התיר לך, וזה היה מחמת שהיה פגום מאד בתאוות ניאוף, והנאפים על פי רוב מתנגדים על

הצדיקים (ספר המדות אות ניאוף סי' מ"ז), וכן אמרו חכמינו הקדושים (תענית ז) כל מי שיש בו עזות בידוע שעבר עבירה, והנה אם היה מתגבר עם מדת האמונה, אזי היה האמונה עוזר לו להכניע תאוותו, וכמו שאומר רביו"ל (ספר המדות אות אמונה סי' ל"ג) על ידי אמונה הקדוש ברוך הוא יסלח לך על כל עוונותיך, אבל מיד שמעיו פניו נגד הצדיקים, אזי אובד אמונתו לגמרי, כי בלי הצדיק אי אפשר להגיע אל אמונה בה', ואז האדם אבוד לגמרי, וכמו שנארע לזמרי, שנאבד מן העולם, ונאבדו עמו כ"ד אלף מישראל רחמנא ליצלן, כי בלי אמונה אין כלום, והשם יתברך יזכינו להגיע אל אמונה ברורה בהשם יתברך ובצדיקו האמיתיים, ועל ידי זה נזכה לצאת מכל צרותינו ומכאובינו, ולראות בפדיון נפשינו, בביאת משיח צדקינו, במהרה בימינו אמן ואמן.

